

SVOBODA A SPOČINUTÍ

27.5.2014 Metro

Na výstavě Reynek – génius, na kterého jsme měli zapomenout jsem se byla podívat den předtím, než zemřela výtvarnice Adriena Šimotová. Tyhle dvě velké tvůrčí postavy, které se možná nikdy nepotkaly, se mi spojily v duchovní zážitek, který by se dal nazvat jedním slovem: spočinutí.

Reynkovy křehké, niterné, a přitom silné grafiky dnešního uštvaného člověka alespoň na chvíli přešaltují k zamyšlení nad tím, co a jak ho obklopuje, čím žije a jestli má vůbec kdy se svými pocity a myšlenkami zabývat. Přiznávám, že jsem na výstavu doběhla navečer a měla co dělat, abych se zklidnila.

Šimotová byla stejně křehká, niterná a silná, jen jiná ve výrazu. Oba umělci se nespokojili s prvním plánem, s líbivostí, nikdy se nepodbízeli. Reynek dlouho ani neměl komu. Žil s rodinou na statku na Vysočině, komunistický režim mu zabral jeho majetek a zřídil tam státní družstvo. Původně krásný selský dvůr byl plný bahna a močůvky; jak příznačné. Jako grafik a básník byl veřejností objeven až v šedesátých letech, aby byl vzápětí, v letech normalizace, zase zapomenut – typický osud všech výjimečných lidí, kteří si v socialistickém Československu dělali, co chtěli oni, a ne co chtěl režim. Šimotová byla objevena, zapomenuta a znovuobjevena také přesně podle vln svobody a nesvobody, které šly historií naší země. Dnes je po svobodných volbách do Evropského parlamentu. Píšu svůj sloupek na zahradě, v nádherném nedělním dopoledni, ale vyhání mě řev sekaček.

I svoboda může mít podobu teroru.

Citát Oba umělci se nespokojili s prvním plánem, s líbivostí, nikdy se nepodbízeli.